

hvad der vilde ske fra Ministerens Side, men sagde udtrykkeligt kun, at hvis nogle af Forlagene bleve antagne, vilde det for Medlemmer af Udvalget — jeg sagde ikke, at jeg var med — være en Hindring for at gaa ind paa Loven.

Casse: Da det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Hoyer Møller) første og anden Gang sagde, at dette havde Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) overset, begyndte jeg virkelig at blive ganske ængstelig, men da jeg hørte ham gjentage det 4—5 Gange i Træk, at jeg havde overset det, saa vendte Roligheden fuldkommen tilbage hos mig, og jeg lod mig ikke videre anfægte af, hvad der fremkom om, at jeg havde overset Noget, hverken i hans Vædringsforslag eller i den gjældende Lov. Endnu mere kom en vis fast Rolighed tilbage hos mig, da jeg i det Hele taget hørte den Maade, hvorpaa det ærede Medlem angreb de Yttringer, jeg havde fremsat mod de forskjellige Vædringsforslag, dels angaaende Sogne- menighederne og dels angaaende Valgmenighederne, og hvad dermed staar i Forbindelse. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede med Hensyn til mit Vædringsforslag om, at der skulde indrømmes Biskoppen Myndighed til at standse Afdgangen til Altergang og Skriftemaal, naar han var overbevist om, at der havde udviklet sig Alenpe deraf, at det var af den Bestaaenhed, at det vilde fremkalde Underfølgelser, som kunde have en meget veflagelig Natur, idet man indrømmede Biskoppen for stor Myndighed; havde det endda været Ministeren, der skulde afgjøre det, vilde Sagen stille sig anderledes. Det forekommer mig, oprigtigt talt, at, afset fra den Varne, hvormed dette blev fremsført, var det med Hensyn til Indholdet særdeles mangelfuldt. Jeg kan ikke godt forestaa det, naar man mener, at det ikke er rigtigt, at give Biskoppen denne Myndighed — idet der blev talt om at indhente Dplysninger —, fordi det let kan være, at det, der

er passeret ved en saadan Leilighed, bliver foredraget paa en forkert Maade, og der var forskjellige Bemærkninger, der kunde knytte sig hertil. Men jeg ser virkelig ikke, hvorledes alt dette skal kunne undgaas ved i alt Fald at lade det være Ministeren, som skal afgjøre Sagen; thi frygter man for, at der skal blive givet urigtige og fordreiede Fremstillinger af Forholdet, saa vil dette gjælde saavel i det ene som i det andet Tilfælde. Jeg tror altsaa virkelig, at dette er en Bemærkning, som mangler et Grundlag, hvorpaa der kan bygges. Men endnu mere overrasket blev jeg med Hensyn til Dmtalen af mit Vædringsforslag under Nr. 12, som angaar Spørgsmaalet om Paragrafens Forbindelse med Valgmenighederne. Den ærede Rigsdagsmand kom først med en Beflagelse over, at jeg med Hensyn til dette i og for sig saa uskyldige Tillæg til Slutningsbestemmelsen i § 5 om, at Sognebaandsløserne kunde fordrø, at deres Præst skulde prædike for dem i Kirken — at jeg der kunde drage Menighedsmedlemmer ind, at det var Noget, som i alt Fald ganske laa udenfor det, som han havde tilfattet med Bestemmelsen, saavel som ogsaa hvad Udvalget havde tilfattet dermed; han yttrede, at i alt Fald havde det været ønskeligt, at jeg havde stillet et Vædringsforslag, hvorved Valgmenighedsmedlemmerne vare blevne udelukkede deraf. Jeg vil nu ikke tale om, at netop Spørgsmaalet om Valgmenighedsmedlemmer ligger saa umiddelbart ind. under de Sognebaandsløserne, som her omtales, at den, der ikke er meget tilbøielig til at overse, hvad der staar, ikke kan overse, at i Biskopheden er det Valgmenighedsmedlemmerne, som udgjøre en væsentlig Del af de Sognebaandsløserne, der skulle have Ret til saaledes at benytte Kirken. Men foruden denne Dvergang, kom der ogsaa en anden i den ærede Rigsdagsmands Foredrag, som ikke slog mig mindre. Idet han nemlig havde gjort denne Bemærkning, kom han til at erklære, at, da jeg nu var kommen ind paa, hvad der staar i Forbindelse med